

Đề bài

*Viết một
đoạn văn tả
hoạt động
của một
người bạn mà
em yêu mến.*

Bài làm

Tôi và Phương đến nhà Lan định hỏi bài. Lan đang ngồi bên bàn học. Quyển vở mở rộng trước mặt. Khuỷu tay trái tì trên tập vở, bàn tay trái đè trên trang giấy nhưng tay phải lại cầm bút huơ huơ trên không như thầy phù thủy trấn bùa. Mặt bạn ngây ra, đờ đẫn. Hai đứa chúng tôi nhón bước đến sau lưng mà Lan cũng không hay biết. Ngó trộm vào quyển tập đặt trên mặt bàn, tôi đọc rõ: Tả cảnh một cơn mưa. Ở dưới đề bài là hàng chữ: Gió cuốn. Bụi bay. Mưa ập đến.

Bỗng bạn như người sực tỉnh khỏi cơn mê, bạn ngồi ngay ngắn lại và cúi xuống trang giấy, tay lia nhanh bút trên tờ giấy, cứ như sợ không ghi cho mau thì ý nó chạy đi mất:

Gió cuốn bụi bay dọc theo đường phố. Tôi nhìn rõ bụi theo hàng ngang lướt nhanh và chạy suốt từ đầu phố đến.

Bạn còn đang định viết tiếp thì nhận ra hai đứa chúng tôi. Bạn cười lớn lên, tươi tỉnh, nói như chữa thẹn: “Mình đang làm bài văn tuần sau nộp cô. Mình đang nhớ lại cái buổi mình đi trên đường đến nhà sách Khai Trí thì gặp mưa. Mình hình dung lại được cảnh mưa hôm đó mà loay hoay mãi viết chưa được. Hai bạn xem rồi góp ý cho mình nhé! Lúc đầu mình viết: Gió cuốn. Bụi bay. Mưa ập đến. Mình dùng câu văn ngắn để diễn tả nhịp độ khẩn trương của sự việc. Nhưng mình lại nghĩ: Gió cuốn như thế nào? Bụi bay như thế nào? Và mình đã chữa lại như sau: “Gió cuốn bụi bay dọc theo đường phố. Tôi nhìn rõ bụi theo hàng ngang lướt nhanh và chạy suốt từ đầu phố đến... Nhưng vẫn thấy nó thế nào ấy. Mình đang nghĩ đến một hình ảnh của gió thổi. Đại khái nó thế này, mình chưa viết ra được, nhưng ý là gió thổi cuốn bụi tạo thành cơn lốc có hình cái phễu. Và cái phễu đó cứ chạy dọc trên đường phố như xua mọi người vào nơi trú, mưa đến rồi đó!”

Tôi nghe bạn nói mà vỡ ra được nhiều điều về cách làm bài. Tôi nói một cách thán phục: Lan làm bài như vậy chẳng trách bao giờ cũng được cô giáo khen!